

Příběh Sheily a založení organizace Masisizaneni

Sheilu do jejích patnácti let vychovávala nevidomá babička. Ani jedna z nich nevěděla, kde se nachází její maminka. Žily velmi prostě. Jedním z úkolů Sheily bylo chodit prát oblečení do řeky. Vždy si ho pak uvázala do deky na záda, na hlavu si dala nádobu s vodou (prý by s ní dokázala i utíkat) a do ruky vzala nějaké dřevo na oheň - vařily venku v kotlíku. Pěstovaly si vlastní kukuřici a z ní vařily kaši.

Babička jí říkala: „Když vaříš jídlo pro svou rodinu, uvař vždycky víc, než sníte. Nikdy nevíš, kdy přijde někdo, kdo bude mít hlad.“

Po vychování pěti dětí Sheila pracovala jako pečovatelka - chodila obstarávat nemocné lidi. Jednou v domku vážně nemocné paní našla malou holčičku vypadající velmi zanedbaně. Byla to holčička s postižením, a tak o ní její maminka nikdy nemluvila, protože se za ni styděla a myslela si, že by se jí lidé mohli bát. Toto setkání pro Sheilu bylo impulsem, aby začala dělat něco pro lidi s postižením. „Okolo je mnoho organizací,“ říká Sheila, „které pomáhají lidem nemocným AIDS, ale nikdo se nestará o lidi s postižením.“ V Sheile byla touha skutečně pomáhat. Měla pocit, že když pomáhá jako zaměstnanec a dostává za to peníze, tak to není skutečná pomoc. Cítila, že Pán ji volá k bezpodmínečné službě...

A tak kolem sebe shromáždila dobrovolníky, kteří by jí pomáhali v péči o lidi s postižením, a požádala si o svolení pro tuto práci. V roce 2011 dostala oficiální povolení k založení organizace Masisizaneni (Pomáhejme si). Nyní se o asi 200 pacientů (od dětí až po staré lidi) stará 24 dobrovolníků. Zatím nemají žádnou stálou finanční podporu, a tak sdílí to, co sami (ne)mají. Sheila se plně věnuje chodu organizace a žije jen díky podpoře svých dětí, protože nemá žádný příjem. Bere svou práci velmi svědomitě - má sepsané informace o všech pacientech a dobrovolníci pečovatelé zapisují každou návštěvu u svých klientů, jejich aktuální stav a potřeby. Sheila vede přehled darů, které dostali, i toho, jak a komu byly rozděleny. Každý den klientům, které jde navštívit, uvaří alespoň oběd, protože je to často jediné jídlo, které dostanou. Těm, o které se nikdo nestará, pomáhají pečovatelé s hygienou a nejnutnějšími potřebami. Často je to ale velmi složité, například proto, že mnoho

z nich nemůže chodit a nemají vozíky, které by jim pohyb do určité míry umožnily. I přesto, že někteří rodiny mají, není o ně pečováno. To, co si případně jejich příbuzní vydělají, s nimi většinou nesdílí, a když odchází do práce, prostě je doma zamknou. Proto by Sheila ráda vybudovala denní centrum, kam by tyto lidi mohla brát a starat se o ně. Mnozí z nich jsou schopní dělat ruční práce, a tak by si mohli i něco vydělat.

Sheila se nám svěřila: „Vždycky se těším, až už bude po víkendu a já zas budu moct jít navštívit svoje pacienty.“

Ačkoliv bydlí v malém domečku uprostřed slumu, cítí se být bohatá a chce se o toto bohatství dělit s chudými...